

Zaječí úmysly

Zajíc kličkuje svými křovisky. Tam někde schovaný má pelech. Tak posetý zaječími otisky – do něj, do něj, do něj já bych nikdy nelehl'.

Králík se schoval za kanape a ohryzuje kabely. Je tu tma a docela dost prachu. Kýchnul, až se mu ucho narovnal, a pak poskočil vysoko nad zásuvku.

„Mami!“ ozvalo se z pokoje, „Kde je Ouško?“

„Zas ti někam utekl', vid'..?“ špitl druhý hlas napůl vyčítavě.

Kdepak utekl', pomyslel si králík Ouško, ale teď jste mi přetrhli nit mojí písničky.

..tam někde schovaný má pelech...

„Radši než aby sis napsala úkoly, to pouštíš králíka po bytě, abychom ho museli celý večer hledat,“ připomněl starší hlas.

„Táta se bude zlobit, jestli mu zase nakadí na košili.“

Po krátkém vzdychnutí se ozval tupý úder, až se celá podlaha otřásla. Oušku z toho zafibrilovalo srdíčko, polekala se, chudák, že zase někdo nechal papíňák na sporáku. A nebo že zase kořata převrhla vázu a všude bude potopa.

Neumím plavat! bránila se tenkrát Ouško, když ji malá Mašlička vymňoukla k tomu, aby přišla.

Já taky ne, usmála se Mašlička a cákla tlapkou po bráškovi.

Králík prskal a prskal, ale kořata byla tak neoblomná, že si pak taky capky smočil.

Brr, otřásla se Ouško, když si na to vzpomněla.

Ale kdepak, te je v bezpečí, říkala si v duchu a opatrně se rozhlížela. Teď ji do kaluže nikdo nedostane!

(Byla to tenkrát ostuda, přiznala si kývajíc hlavou, když se rozhlížela zpoza gauče, jak mi nešlo to mokré ucho narovnat.. -

Kořata se smála, až se za bříska popadala, a pak ještě drkla do sklenice s mlékem.)

Marie se plazila po břísce bytem a nahlížela do každé škvíry.

„Ouško!“ volala a svítila baterkou za nábytek, „Ouško, ty malá lumpajzno!“

Ty lidi! povzdechl si králík v temném koutě, zatímco si packami neúnavně myl ouška, hlavičku i lysinku.

Ty lidi nedaj ani na chvíli pokoj!

Pak se dala do prokusování kožíšku, jak to viděla u kořat (Ouško totiž byla moc čistotná králičí slečna), do důkladné očisty pružného hřbetu a mechového bříska. Mezitím se ozývalo dupání, škrábání a tu a tam zvolání „Ouško! No tak, Ouško! Kdepak jsi zalezlá!, ale Ouško nereagovala. Máma kočka seděla nahoře na opěrce a juk sem, juk tam, kontrolovala situaci.

Teď je u polic s knížkama, komentovala stav usměvavýma mateřskýmá očima.

Jen se důkladně omyj, ať nejsi špinavá ani na zadečku.

Dneska se stihnu možná i učesat, zajásala Ouško směrem k mámě kočce, *a děkuju Vám, že mi tak pomáháte!*

Ale prosímtě, Ouško.., přivřela čiča majestátné oči.

Lidé už nevědí, kde by nám ještě sebrali kdeco. Soukromí, úctu, jazyk. Sami se koupou za zavřenýma dveřma, a ty aby sis čistila kožíšek před nima v kleci.

Na gauči se zachytily maličkaté drápky, až tu náhle vykoukla jedna chlupatá hlavička a za ní druhá.

Kryj se, mušketýře! máchlo kotě tlapkou, když tu na něj nečekaně vpadl bráška a překulil ho na záda:

Ajsi ztracen, zloduchu!

Pst! napomenula je maminka ve stříbrošedém kožíšku a jemně je lízla po hlavičce.

Běžte si hrát kousek jinam, nebo tu upozorníte na chuděru Ouško..!

Mašlička se Srdíčkem se ihned napřímili a jukli dolů.

Jé, ahoj, Ouško! To už se zase hraje s Big Mother na schovávanou?

Jo, brousila si králice drápky do úhledné francouzské manikúry.

A jaký je stav? Dva jedna pro Ouško? hupsl zvědavý Srdíčko na koberec.

Sestřička mašlička se rozesmála:

Podívejte, jak štourá za křesla! Ty lidi jsou občas tak neobratný -

- A to by chtěli být pány tvorstva, zapředla jejich maminka tiše.

Však to proto nám berou soukromí, to proto nám kradou naši svobodu, to aby konečně byli něco víc než my, protože jinak se jim to nemůže nikdy podařit.

To si nejsem jistá, přerušila ji Ouško.

Taková paví očka v akváriu jsou už asi dávno podrobena. Vždyť mlčí jako ryby.

Ale my se jen tak nedáme! naježila se mamka kočka na kanapi a prskla směrem k dívce s hlavou pod televizí.

My kočky máme svoji důstojnost! Svoje právo na soukromí!

I my králíci..! přidala se Ouško hrdě.

Viděla jsem toho už hodně. Když se má Paní dívala na televizi a tam lidé odjížděli do nějakých táborů Arbeit macht frei, a ty lidi, to bys musela vidět; všechno jim sebrali, sebrali jim úctu sami k sobě, sebrali jim zbytek soukromého života, a tím je zlomili. Ti lidé už se těšili na smrt, říkalo se v té televizi. Ti lidé byli zcela podrobena druhým lidem.

Takhle to tu nesmí skončit, přidala se ke kočičímu monologu Mašlička, mamí, jak to uděláme?

Udržíme si svoje soukromí a pamatuj, nikdy nesmíme zapomenout na náš jazyk. To budeme pořád na jejich úrovni, kladla maminka kot'átku na srdce.

Ouško se zatřásla v rohu:

Tak už jsem se upravila. Teď už můžu mezi lidi.

A vyhopkala na světlo lampy.

„Tady seš!“ zaradovala se Marie, Maruška ve žlutém svetříku.

„Maminko, Ouško se našla!“

V kuchyni zavržala židle.

„To je dobře. Jen jestli zas něco ta nezbeda nevyvedla.“

„Ale kdepak, maminko!“ objala králíčka holčička a radostí ho líbla na čumáček.

Když nám nechají naše soukromí, jsou lidé fajn, napadlo Ouško, ale nahlas neřekla nic, jen slastně přivřela očka.

Kot'ata pobíhala dole a hrála hru na schovávanou.

Nekoukat! Neštourat! To je moje soukromí! pokřikovala na sebe vesele a máma kočka pokývla hlavou.

Dokud máme svoje soukromí, je kočka kočkou a člověk člověkem, špitla a mrkla na králíka, šťastně zavrtaného v lidské náruči.